



Capitolul 1



Ai auzit vreodată povestea Helechinului?...

din Legenda Helechinului

Londra, Anglia

Martie 1740

În noaptea în care Godric St. John o văzu pe soția lui pentru prima oară de când se căsătoriseră, cu doi ani în urmă, ea ținea un pistol îndreptat spre capul lui. Lady Margaret stătea lângă trăsura ei, pe mizerabila stradă din St. Giles, buclele negre căzându-i răvășite din gluga de catifea a mantiei sale. Cu umerii drepți și încordați, ținea ferm pistolul cu ambele mâini, și un licăr ucigător scânteia în ochii ei frumoși. Pentru o fracțiune de secundă, Godric rămase mut de admirație.

În clipa următoare, Lady Margaret apăsă trăgaciul.

BUM!

Împușcătura fu asurzitoare, dar, din fericire, nu fatală, căci, din câte se părea, soția lui era un țintaș execrabil. Asta nu îl liniști pe Godric, așa cum ar fi trebuit, pentru că Lady Margaret se întoarse imediat și luă un al *doilea* pistol din trăsura.

Chiar și cei mai groaznici dintre trăgători puteau avea noroc uneori.

Dar Godric nu avu timp să mediteze asupra șanselor ca soția lui să îl ucidă în acea seară. Era prea ocupat să o salveze de ceata de tâlhari care îi opriseră trăsura în acest loc, în cea mai periculoasă parte a Londrei.

Godric evită pumnul uriaș care se îndreptă spre capul lui și îl lovi pe tâlhar în burtă. Bărbatul gemu, dar nu căzu la pământ, probabil pentru că era la fel de mare ca un cal de curse. În schimb, hoțul începu să îi dea târcoale lui Godric, în timp ce tovarășii lui – patru la număr, și toți la fel de bine hrăniți – îl încolțiră.

Godric își miși ochii și ridică săbiile – una lungă în mâna dreaptă, una scurtă în stânga, pentru apărare și în caz că vreunul se apropia mai mult, și...

Doamne sfinte! Lady Margaret trase cu al doilea pistol spre el.

Împușcătura zgudui liniștea nopții, răsunând în clădirile vechi de pe strada îngustă. Godric simți o smucitură în pelerina lui scurtă când bila de plumb trecu prin lână.

Lady Margaret înjură cu un vocabular uimitor de bogat. Tâlharul aflat cel mai aproape de Godric rânji, dezvăluindu-și dinții de culoarea urinei vechi de o săptămână.

– Nu te place prea mult, nu-i așa?

Nu era în *totalitate* adevărat. Lady Margaret încerca să ucidă Fantoma din St. Giles. Din nefericire, nu avea de unde să știe că Fantoma din St. Giles se întâmpla să fie soțul ei. Masca neagră care îi acoperea chipul lui Godric îi ascundea destul de bine identitatea.

Pentru un moment, toată strada păru să își țină răsuflarea. Cel de-al șaselea hoț rămase nemișcat, cu ambele pistoale îndreptate spre vizitiul lui Lady Margaret și cei doi lachei. O femeie vorbi pe un ton jos, agitat, din trăsură, încercând fără îndoială să o convingă pe Lady Margaret să se întoarcă la loc sigur. Doamna se încruntă din locul ei de lângă trăsură, parcă uitând faptul că putea fi ucisă – sau mai rău – dacă Godric nu reușea să o salveze de tâlhari. Deasupra trăsurii, din înaltul cerului, luna privea calmă spre clădirile dărăpănate din cărămidă, la pavajul spart de jos, iar firma prăvăliei unui lumânărar scârțâia ușor în bătaia vântului.

Godric se repezi la tâlharul care încă rânjea.

Poate că Lady Margaret era o fetișcană nesăbuită pentru că se afla acolo, iar tâlharii urmau instinctele oricărui prădător feroc care încolțește prada lipsită de griji care se aventurează în calea lui, dar asta nu conta. Godric era Fantoma din St. Giles,

protectorul celor neajutorați, el însuși un prădător de temut, lordul din St. Giles și Lordul Întunericului și, *la naiba, soțul* lui Lady Margaret.

Așa că Godric aplică o lovitură rapidă și joasă de sabie, străpungându-l pe tâlhar înainte ca zâmbetul larg să i se stingă de pe chip. Bărbatul gemu și căzu, în timp ce Godric lovi cu cotul un alt hoț, care venea prin spatele lui, spărgându-i nasul.

Godric își eliberă sabia, improșcând sânge în jur, și o flutură spre al treilea bărbat. Sabia tăie o brăzdă însângerată pe obrazul lui, iar tâlharul se trase înapoi, țipând și ducându-și mâinile la față.

Ceilalți doi atacatori rămași ezitară, ceea ce, într-o luptă de stradă, este aproape întotdeauna fatal.

Godric îi atacă. Sabia din mâna lui dreaptă șuieră când se lansă spre unul din tâlhari – și rată –, dar înfipse sabia scurtă din mâna stângă în coapsa celui de-al cincilea hoț. Bărbatul scoase un țipăt strident. Ambii hoți se retraseră și apoi dădură să plece.

Godric își îndreptă umerii, pieptul umflându-i-se în timp ce își ținu răsuflarea și privi în jur. Singurul tâlhar încă rămas în picioare era cel cu pistoalele.

Vizitiul – un bărbat voinic, de vârstă mijlocie, cu o față dură, roșie – își miși ochii spre hoț și scoase un pistol de sub scaun.

Ultimul tâlhar se întoarse și își luă tâlpășița fără să scoată vreun sunet.

– Împușcă-l, se răsti Lady Margaret.

Vocea îi tremură, dar Godric avu impresia că era mai degrabă din pricina furiei, nu a fricii.

– M'lady?

Vizitiul își privi stăpâna, nedumerit, din moment ce tâlharii nu se mai vedeau acum nicăieri.

Dar Godric știa destul de bine că ea nu ordona uciderea vreunui hoț și, deodată, ceva din interiorul lui – ceva pe care îl crezuse mort de ani întregi – se trezi.

Nările i se umflară în timp ce păși peste cadavrul bărbatului pe care îl ucisese pentru ea.

– Nu e nevoie să îmi mulțumești.

Vorbi în șoaptă ca să nu-i recunoască vocea, dar Lady Margaret nu păru să aibă vreo problemă în a-l auzi.

Femeia însetată de sânge își încleștă dinții, șuierând:

– Nu aveam de gând.

– Nu? El își plecă ușor capul într-o parte, zâmbind fioros. Nici măcar un sărut să îmi poarte noroc?

Ochii ei căzură pe gura lui, rămasă neacoperită de jumătatea de mască, iar buza de sus i se ridică, într-o expresie dezgustată.

– Mai degrabă aș îmbrățișa o viperă.

„O, asta a fost adorabil.“ Zâmbetul lui se lărgi.

– Ți-e teamă de mine, dulceată?

El privi fascinat cum Lady Margaret deschise gura, fără îndoială să îl mustre cu o replică, dar fu întreruptă înainte să poată vorbi.

– Mulțumesc! strigă o voce feminină din trăsură.

Lady Margaret se încruntă și se întoarce. I se părea că se afla suficient de aproape pentru a o vedea pe cea care vorbise în întuneric, dar Godric nu putea.

– Nu îi mulțumi! Este un ucigaș!

– Nu ne-a ucis pe noi, argumentă femeia din trăsură. Și apoi, este prea târziu. I-am mulțumit în numele amândurora, așa că urcă în trăsură și haide să plecăm din locul ăsta îngrozitor înainte să se răzgândească.

Maxilarul încordat al lui Lady Margaret îi aminti lui Godric de o fetiță căreia i s-au refuzat dulciurile.

– Are dreptate, să știi, îi șopti el. Crezi sau nu, locul ăsta este renumit pentru atacurile tâlharilor asupra bogătanilor.

– Megs! șuieră femeia din trăsură.

Privirea încruntată a lui Lady Margaret ar fi putut arde lemnul.

– Te voi găsi din nou, iar când o voi face, intenționez să teucid.

Era complet sinceră și hotărâtă. Godric își scoase pălăria și făcu o plecăciune în zeflemea.

– De-abia aștept să mor în brațele tale, dulceată.

Lady Margaret își miji ochii din pricina cuvintelor lui cu dublu sens, dar însoțitoarea ei deja bombănea nervoasă acum. Îi aruncă o ultimă privire disprețuitoare înainte să se urce în trăsură.

Vizitiul mână caii, iar vehiculul își relua drumul.

Iar Godric St. John își dădu seama de două lucruri: se părea că soția lui depășise perioada de doliu... și ar fi fost mai bine ca el să se întoarcă acasă, înainte ca trăsura ei să ajungă acolo. Se opri pentru o secundă, privind trupul bărbatului pe care îl ucisese. O dără neagră de sânge se prelingea spre canalul din mijlocul aleii. Ochii tâlharului priveau sticloși spre cerul nepăsător. Godric căută în adâncul lui, așteptând să găsească vreo emoție... și găsi ceea ce găsea întotdeauna.

Nimic.

Se răsuci pe călcâie și porni în josul unei alei înguste. De-abia acum, că se mișca, simți durerea din umărul drept. Fie se lovide în încăierare, fie vreunul dintre tâlhari reușise să îl rănească. Nu conta. Saint House era pe malul râului, nu foarte departe, dar ar fi ajuns mult mai repede pe acoperișuri.

Deja se cățara pe acoperișul unui șopron când le auzi: țipete stridente, de fată, venind din susul aleii. „La naiba.“ Nu avea timp pentru asta. Godric coborî înapoi pe alee și își scoase ambele săbii.

Un alt țipăt îngrozit.

Luă colțul. Erau două, ceea ce explica toată gălăgia. Una din ele nu avea mai mult de cinci ani. Stătea tremurând în mijlocul aleii fetide, țipând din toate puterile. Era singurul lucru pe care-l putea face, pentru că cea de-a doua fetiță fusese deja prinsă. Aceasta era puțin mai mare și se lupta cu ferocitatea disperată a unui șobolan încolțit, dar zadarnic. Bărbatul care o ținea era de trei ori cât ea și o lovi cu ușurință în lateralul capului. Fata se ghemui la pământ, în timp ce mezina alergă spre trupul ei nemișcat. Bărbatul se aplecă spre fete.

– Heil strigă Godric.

– Ce nai...?

Godric îl puse la pământ cu un croșeu puternic de dreapta în cap. Apoi își îndreptă sabia spre gâtul dezgolit al bărbatului și se aplecă să îi șoptească:

– Nu e prea bine când tu ești cel care o încasează, nu-i așa?

Neghiobul se încruntă, frecându-și capul cu mâna.

– Stai puțin. Am dreptul să fac ce vreau cu fetele mele.

– Nu suntem fetele *tale!*

Godric văzu cu colțul ochiului că fata mai mare se ridicase.

– Tu nu ești tata!

Un firicel de sânge i se prelingea din colțul gurii, ceea ce făcu sângele lui Godric să clocotească.

– Plecați acasă, le spuse el cu o voce joasă fetelor. Mă ocup eu de ticălosul ăsta.

– Nu avem casă, se smiorcăi copila mai mică.

De-abia deschisese gura, când fata mai mare o înghionti.

– Taci!

Godric era obosit, iar vestea că micuțele nu aveau casă îi distrase atenția. Sau cel puțin asta își spuse în sinea lui când huli-ganul de la pământ îi puse piedică. Godric căzu și se rostogoli. Se grăbi să se ridice, dar bărbatul deja dispărea după un colț, în capătul îndepărtat al aleii.

Oftă, tresărind când se îndreptă de spate. Aterizase pe umărul rănit și nu se simțea prea bine. Aruncă o privire spre fete.

– Atunci, cel mai bine ar fi să veniți cu mine.

Copila cea mică dădu, supusă, să se ridice, dar cea mare o trase înapoi.

– Nu fi proastă, Moll. Poa' să fie un hoț de fete, ca și ălălalt.

Godric ridică din sprâncene la auzul cuvintelor „hoț de fete”. Nu îl mai auzise de ceva vreme. Scutură din cap. Nu avea timp să mediteze acum asupra acestor chestiuni. Lady Margaret avea să ajungă în curând acasă, iar dacă el nu era acolo, puteau apărea întrebări incomode.

– Haideti, spuse el, întinzând mâna spre fete. Nu sunt un hoț de fete și știu un loc drăguț și călduros unde puteți petrece noaptea. „Și multe nopți după aceea.” Credea că vocea îi fusese destul de blândă, dar fata mai mare făcu o grimasă.

– Nu mergem cu tine.

Godric zâmbi blând – înainte de a se apleca și de a o pune pe o fată pe umăr și pe cealaltă la subsuoară.

– O, ba mergeți.

Nu fu atât de simplu, bineînțeles. Cea mai mare înjură des-tul de șocant pentru un copil de o vârstă atât de fragedă, iar cea mică izbucni în lacrimi, și amândouă se zbătură ca două pi-sici sălbatice.

Cinci minute mai târziu, zări Căminul pentru Orfani și Copii Abandonați, unde aproape că le scăpă pe amândouă din mână.

– Au!

Se abținu să nu înjure și o strânse ferm pe copila mai mare, care ajunsese periculos de aproape de a-l castra. Hotărât și furios, Godric se duse la ușa din spate a orfelinatlui din St. Giles și lovi cu piciorul în ea până văzu o lumină la fereastra bucătăriei.

Ușa se deschise, dezvăluind un bărbat înalt, într-o cămașă mototolită și nădragi.

Winter Makepeace, administratorul căminului, ridică o sprân-ceană la vederea Fantomei din St. Giles care ținea două fete smior-căite și agitate în pragul ușii lui.

Godric nu avea timp de explicații.

– Poftim. Le depuse brusc pe copile pe pardoseala din bucătă-rie și îi aruncă o privire administratorului uimit. Te-aș sfătui să le ții bine... sunt mai alunecoase decât niște țipari unșuroși.

Cu aceste cuvinte, închise ușa orfelinatlui, se întoarse și por-ni grăbit spre casă.

Lady Margaret St. John începu să tremure în momentul în care trăsura ei părăsi St. Giles. Fantoma fusese atât de masi-vă, de înfricoșător de mortală în mișcările ei. Când se apropiase de ea, cu săbiile însângerate în mâinile acoperite de mănuși din piele, și cu ochii licărind sub masca grotescă, tot ce putuse să facă fusese să stea nemișcată.

Megs trase aer în piept, încercând să potolească sângele care îi gonia prin vene. Petrecuse doi ani urându-l pe bărbat, dar